

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון ערן דן-גור ז"ל

בן מרי וראובן
נולד בירושלים
בתאריך כ"ה באב תשמ"ז, 19/8/1987
התגורר בירושלים
התגייס במרץ 2006
שרת בחטיבת גבעתי
נפל בקרב ברצועת עזה
בתאריך כ"ד באדר א' תשס"ח, 1/3/2008
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 6 קבר: 1
הותיר אחריו הורים ושלושה אחים

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בנם של מרי וראובן. נולד ביום כ"ה באב תשמ"ז (19.8.1987) בירושלים. בן שני לאביו ובכור לאמו. אח צעיר לירון ובכור לנדב ולגיא.

כתינוק היה ערן יפה תואר, מלא שמחת חיים, בקושי בכה ורוב הזמן חייך. בשנתו הראשונה ביקר במשפחתון ומגיל שנה - במעון של בית החולים "הדסה עין כרם". כבר אז גילה כושר מנהיגות; אפילו מכונית ה"בימבה" היחידה שבמעון, הייתה שייכת רק לו וכשהיה שוכב לישון את שנת הצהריים, היה תוחב אותה מתחת למיטתו ונרדם כשהוא אוחז ביד אחת בידית המכונית.

בגן הילדים בלט ערן כילד פעיל ואנרגטי, תמיד משתתף ומתעניין, אהוב הגננות. מגיל צעיר מאוד אהב ספורט. כבר בגיל שש למד שחייה במסגרת "הפועל ירושלים", ומאז שהיה בן שתים-עשרה השתתף כמעט מדי שנה בשנה בצליחת הכנרת. ערן היה שחיין מצטיין, נטל חלק בתחרויות רבות וזכה מספר פעמים באליפות ירושלים ובאליפות הארץ. גם בענף הג'ודו ובאמנויות לחימה הצטיין וגרף מדליות רבות. לאמו אמר: "אימא, צריך להיות תמיד ראשון, ואם לא אני אז מי?" כזה היה ערן - יודע להגדיר

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מטרה ולהשיג אותה, קשה ומאתגרת ככל שתהיה. גם בחוג מוזיקה בתנועה למד, ובחוג אסטרונומיה.

את לימודיו היסודיים עשה ערן בבית הספר היסודי "גילה ד'". עוד בכיתה א' פתר חוברות עבודה שונות מאלה של שאר הילדים, והתקדם יותר מכולם בחומר הנלמד. את כיתה ו' סיים בהצטיינות, והחל את לימודיו בחטיבת הביניים "מקיף גילה". גם כאן גילה יכולות לימודיות יוצאות דופן, היה חדור מוטיבציה, השקיע, דרש מעצמו והשיג ציונים גבוהים. ואם קרה שקיבל ציון נמוך מכפי שחשב שמגיע לו - היה מברר זאת מיד עם המורה. בשביל ערן, אפילו ציון 99 היה סוג של כישלון, והוא לא ויתר עד שתוקן הציון ל-100.

ערן היה ילד חברותי, כריזמטי וסוחף. הוא ידע להסתדר עם כולם - בנים ובנות, טיפוסים מטיפוסים שונים ובעלי רקע שונה - הכול אהבו אותו. היצירתיות של ערן הייתה לשם דבר וכך גם כושר הביטוי המצוין שניחן בו. את חג הפורים אהב במיוחד והשקיע בתחפושות מקוריות: פעם התחפש לבובת "אלף" ופעם התחפש עם חברים לאוטובוס שמתפוצץ.

בצד הלימודים וההשקעה, ידע ערן לנהל חיי חברה פעילים ולשלב גם טיולים ובילויים מכל הסוגים. לראשונה טייל בחו"ל בגיל שלוש-עשרה, אז נסע לאנגליה; בסיום כיתה ח' נסע למחנה קיץ בארצות הברית, שם בילה כחודש ונהנה. בכיתה ט' נסע לגרמניה עם משלחת נוער.

עם סיום לימודיו בחטיבת הביניים החליט ערן שברצונו ללמוד מחשבים ברמה גבוהה, לכן בחר ב"מכללת אורט" שבגבעת רם, תיכון המרכז בתוכו תלמידים מוכשרים ששואפים למצוינות ופותח בפניהם תחומי לימוד המבוססים על מדע וטכנולוגיה ברמה מתקדמת, ולמד במגמת מחשבים. ערן היה ראש לאריות, ובכל שנותיו בתיכון קיבל תעודות הצטיינות שכבתיות על הישגים ועל ממוצע הציונים הגבוה ביותר.

ערן תמיד ידע להפריד בין בילויים ללימודים, וכשהיה צריך ללמוד למבחן - גילה משמעת עצמית, למד ואף יצא לבלות. חברו ארז כהן העיד כמה לא קל להיות תלמיד תיכון שחבריו הקרובים אוהבים לבלות, גם כשזה בא לפעמים על חשבון הלימודים, אבל למרות הלחץ החברתי ידע ערן לעמוד על שלו, ולראיה - לעולם לא ירד מציון 95. "רק אתה יכולת", כתב לו ארז, "כי אתה, ערן, אדם חזק אופי, החלטי, שלא יעצור, עד שמה שהוא עושה יהיה מושלם. לא פחות. מושלם!" לא אחת, בהשפעתו של ערן ישבו גם חבריו והתכוונו למבחנים ועל כך הודו הוריהם להוריו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חיי החברה של ערן בתקופת התיכון היו תוססים ביותר ולמן היום הראשון ב"אורט" חש שייכות לחבורה שהתגבשה. בין החברים כונה ערן "סאן-רייז" (sunrise), ואת חבריו הרבים אהב אהבת נפש כמו היו אחיו. עם חברים אלה נסע לאי הקפריסאי איה נאפה ולטורקיה, ובטרם התגייס, אף הרחיק עימם לתאילנד, שם טיילו במשך שלושה שבועות.

ערן היווה מקור גאווה וסיפוק להוריו בכל רגע מחייו. הוא היה פטריוט ציוני ושאפתן, לכן חלם כל חייו להיות טייס. ואכן, ערן קיבל זימון לקורס טיס, אך נשר, לקראת סוף המיונים. לאחר מחקרים מעמיקים שערך, היה ברור לערן כי הוא בוחר ב"גבעתי". עם גיוסו לצה"ל, ב-20.3.2006, החל טירונות שנמשכה כשמונה חודשים. בזכות הצטיינותו באימון המתקדם נשלח לקורס מ"כים, ומפקדיו תכננו לשבצו בתפקיד הדרכה בביסל"ח (בית הספר למקצועות החי"ר), כמפקד כיתה של חיילים שיועדו לתפקיד מ"כים. אך ערן רצה לחזור לגדוד, ולהיות לוחם קרבי. לחבריו הסביר שהוא רוצה לתת יותר, רוצה לחוש קרב מהו. "אם אשאר בקורס מ"כים, לא יהיה לי מה לספר", אמר. כאן החל במאבקו העיקש לחזור אל גדודו, גדוד "שקד", אף שחבריו כבר סיימו מסלול. בנחישותו, כתב ערן לראש מז"י (מפקד זרוע יבשה) ואל נציב קבילות החיילים, והתראיין אצל מפקדי הגדוד... עד שלאחר כמה חודשים השיג את מבוקשו וחזר לפלוגה המבצעית. חודשיים לאחר חזרתו נכנסה הפלוגה לעזה.

הוריו של ערן הרעיפו עליו שפע ומעולם לא חסר לו דבר. ערן ידע להעריך זאת, ולא התייחס לכך כאל מובן מאליו. כך, למשל, ערן מעולם לא זרק אוכל לפח ולא נתן ידו לגזל או לבזבז. לפני שיצאו לפעולה הגורלית בעזה, סיפר אחד מחבריו לשירות, לאחר שערן התקלח בבסיס, הוא סירב לעזוב את המקלחת עד שתיקן ברז מים דולף.

בפברואר 2008 ציינו ערן וחברתו לירון את יום השנה הראשון לחברותם, ותכננו לחגוג את האירוע בנופש בצימר. את תכניתם לא הספיקו השניים לממש כי באותה שבת בה ערן נהרג, הוזמן הצימר לחגיגת שנת החברות שלהם.

ערן נפל בקרב ברצועת עזה ביום כ"ד באדר א' תשס"ח (1.3.2008). באותה שבת, בעיצומו של מבצע "חורף חם" - מבצע שערך צה"ל בצפון רצועת עזה שנועד להרחיק חוליות של יורי רקטות לעבר ישראל - היה ערן אמור להישאר בבסיס לתורנות מטבח, אך התעקש לצאת עם חבריו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לפעילות, ולתרום את חלקו. במהלך חילופי אש קשים עם חמושים בג'באליה, רובם משורות החמאס, נהרג ערן מפגיעת טיל אר-פי-גי. נגד כוח צה"ל הופעלו גם מטענים וטילי נ"ט. בתקרית אש אחרת באותו יום, באותו מבצע, נהרג סמל-ראשון דורון אסולין ונפצעו חמישה חיילים נוספים.

ערן היה בן עשרים ואחת בנפלו. הוא נטמן בבית העלמין הצבאי שבהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ושלושה אחים. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

על מצבתו של ערן חקקה המשפחה את המילים:

"גיבור של העולם - ילד

עם חיוך של מלאכים".

ספד לערן סגן-אלוף טל כרמל, מפקד גדוד "שקד": "נחישותך ועקשנותך להילחם לצד חבריך ראויים להערכה רבה ומהווים מודל ודוגמה לאהבה לחברים ולערכים. אין בליבי ספק שאת הערכים שאיתם הגעת, קיבלת בזכות משפחתך המדהימה והאוהבת, שאיתם קשרנו קשר תמידי... כמפקדך, גאה אני שהייתה לי הזכות לפקד על אנשים כמוך, על אומץ ליבך, על נחישותך, ועל רצונך העז להילחם בשם הערכים שעליהם התחנכת. הייה גאה בחבריך שהמשיכו להילחם באומץ רב, בקור רוח ובמקצועיות גם לאחר נפילתך."

הספיד את ערן סמל המחלקה, עוז ירקוני: "ערן היה בשבילי דמות דומיננטית, שקטה ורגישה כאחת. הוא ידע לעמוד על שלו, אך בכל פעולותיו תמיד הקרין את התום והנחמדות. אם במקרה שגה, מעולם לא עשה זאת בכוונה. בתור מפקד, גם כשדיברתי איתו בסיטואציה רצינית, הבחור הרגיש והסימפטי הזה פשוט העלה על פניי חיוך, מין אחד כזה שבלתי ניתן להיות קשוח ונוקשה כלפיו... היה לי העונג להיות מפקד וחבר של הבן המקסים שלכם, שאת כל מה שהיה בו אתם הנחלתם לו, ומוכרח אני לציין שעשיתם זאת בהצלחה עילאית, כי בנכם היה ויישאר אהוב על כולם."

מרי, אמו של ערן, הקימה לזכרו אתר אינטרנט שמופיעים בו סיפור חייו, גלריית תמונות, דברי פרידה ועוד בכתובת www.eranrise.com.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כתב פיני: "בעיניי, תמיד היית ילד תמים וטוב שמכבד את אביו ואמו. מעולם לא היית לוחם בעיניי, למרות שאני בטוח שהיית כזה והיית אמיץ. לו היינו חיים בזמן התנ"ך הייתי אומר שהיית דגול מרובה. היית עדין נפש. לא לוחם. רומנטיקן, אינטלקטואל, בליין. רק לא לוחם. היית שובב וסקרן שמתלהב בכל שמחת החיים שבך. אבל קינן ופיעם בך משהו אחר שאף אחד מאיתנו, גם לא הקרובים לך, ממש ידענו. תמיד הרגשתי שאתה שומר לעצמך חוכמה ושיש בך גם ידע שטמון בו כאב."

חברו של ערן, ארז כהן, כתב: "כשהשם שלך עולה, אני ישר חושב ומדמיין אותך צוחק, כך דמותך נחקקה אצלי בראש. תמיד שמח, מצחיק וגם חרוץ, חכם, חזק ואוהב. ערן, רק עכשיו הבנתי כמה הפסדת, ומה כולם הפסידו."

חבריו הרבים של ערן ממשיכים לעמוד בקשר עם הוריו ואחיו, מגיעים אל חלקת הקבר ומטפחים אותה. החברים מהשירות הצבאי אף הדפיסו אלבום לזכרו ובו תמונות ומכתבים. ערן ממשיך להיות חלק חשוב בחייהם, והם נושאים בתוכם את זיכרון חיובו, את חוכמתו, את גבורתו ואת עוצמתו.

כתב חברו רועי דובב: "חיוך ענק, עיניים כחולות גדולות שנותנות כוח להמשיך בכל מצב, טוב או רע, ואומרות שהכול יהיה בסדר וימשיך להיות. אין בקשה או משימה שהוא יסרב להן או יגיד שזה אינו אפשרי. תמיד ייחלץ לעזרתך ולא משנה מה הבעיה, וייתן את כל כולו כדי לעזור לך - בלי עייפות, פחד או ייאוש. תמיד יודע לראות את האור ואת הסיכוי במצב בלתי אפשרי."

ערן מונצח באליפות ישראל בטקוואנדו שנקראת על שמו, ומתקיימת בחג החנוכה בהיכל הספורט "מלחה" שבירושלים, בשיתוף רשות הספורט העירונית של עיריית ירושלים. בשנת 2009, לקראת האירוע, הכינה המשפחה חולצות מודפסות עם הפסוק מספר דברים, "דן גור אריה יזנק מן הבשן" (דברים לג, כב). באותו מעמד נשאה אמו דברים: "היום, שנה וחצי לנפילתו, אני עומדת מולכם עם בניי ועדיין איננו מסוגלים לעכל את החיים ללא ערן. הוא הותיר אחריו חלל עצום ורסיסי לב שבור. היום, חג החנוכה, כ"ח בכסלו, משמעות היום הזה הינה כוח. בחרנו להתרכז בחיים; החיים של ערני אמנם היו קצרים, אך מה שחשוב הוא איכותם ולא כמותם. לכל רגע בחייו היו מטרות ומשמעות, ובחייו הקצרים הטביע את חותמו על כל כך הרבה אנשים, והביא כבוד ונחת לנו כמשפחה,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ולמדינה כספורטאי מצטיין וכלוחם על הגנתה. ... מחזקת אני את ידיכם, ושואבת כוח מכם, אתם מלח הארץ. מבקשת מכם שדמותו של ערן תיחרת בליבכם, ובדומה לו, תדעו להציב מטרה ולכבוש אותה. דבקות במשימה, באימונים ובכל מה שאתם מאמינים, כל זה יביא אתכם לפסגת השאיפות וההישגים. ובטוחה אני שבבוא היום תביאו כבוד גדול למדינתנו."

קק"ל נטעה עץ לזכרו של ערן, ובשכונת גילה שבירושלים נקראה כיכר "אפ-טאון" על שמו.

